

ЖИТИЕ НА СВЕТАТА БЛАЖЕНА КСЕНИЯ ПЕТЕРБУРГСКА

Светата блажена Ксения се родила в първата половина на XVIII столетие - между 1719 и 1730 г. от благочестиви и благородни родители. Баща ѝ се казвал Григорий, а името на майка ѝ е неизвестно. След като навършила пълнолетие, Ксения Григориевна се венчала за придворния певец, полковник Андрей Фьодорович Петров и заживяла със съпруга си в Петербург. Но не бил отсъдил Господ на младите да вървят заедно по своя жизнен път – ангелът на смъртта ги разделил: Андрей Фьодорович починал, оставяйки Ксения Григориевна вдовица на 26-тата година от своя живот.

Този неочакван удар така силно поразил Ксения Григориевна, така повлиял на младата вдовица, че тя сякаш изведнъж забравила за всичко земно, човешко, за всички радости и утехи и вследствие на това мнозина я мислели за луда, за изгубила ума си... Така започнали да я възприемат дори роднините и приятелите ѝ, особено след като Ксения раздала решително своето имущество на бедните, а дома си подарила на своята приятелка Параскева Антонова. Роднините на Ксения подали дори молба до началниците на починалия Андрей Фьодорович, молейки да не позволят на Ксения в безумството си да раздава имуществото си. Началниците я повикали, но като поговорили, напълно се убедили, че Ксения е напълно здрава и затова има право да се разпорежда с имуществото си както ѝ харесва.

Освободила се от всички земни опеки, света Ксения избрала за себе си „пътя на юродството заради Христа“. Обличайки се във вълнената военна дреха на мъжа си, а също неговото бельо, белия му кафтан и риза, тя започнала всички да убеждава, че Андрей Фьодорович никога не е умирал, а е умряла неговата съпруга Ксения Григориевна, и след това никога не се отзовавала, ако я наричали Ксения Григориевна, а винаги с радост, ако се обръщали към нея с Андрей Фьодорович.

Точно определено местожителство Ксения нямала. През по-голямата част от деня тя бродела из Петербург и по-конкретно в района на църквата “Св. Апостол Матей”, където в малки дървени къщички живеели небогати хора. Странният костюм на бедната, едва обути жена, която нямала къде глава да подслони, нейните иносказателни разговори, нейната пълна кротост, незлобливост, давали нерядко на хората, особено на уличните момчета повод и смелост да издевателстват над блажената. Блажената всички тези нападения понасяла безропотно. Само веднъж, когато Ксения започнали вече да почитат като угодница Божия, жителите на Петербург я видяли силно разгневена. Издевателствата на момчетата преминали всякакви граници: те я обиждали, замеряли я с камъни и кал. От тогава нататък местните жители взели мерки за това, тя да не бъде повече тормозена.

Малко, по малко привикнали към странностите на блажената. Започнали да ѝ предлагат дрехи и пари, но Ксения за нищо на света не се съгласявала да се раздели с вълнената си дреха. Тя целия си живот преживяла, облечена с червена риза и зелена пола или обратно – зелена риза и червена пола. Навярно, това са били цветовете на военната униформа на нейния мъж. Милостини тя не приемала, а вземала само от добри хора “царя на кон” (копейка с това изображение) и веднага предавала този “цар на кон” на такива бедни като нея.

Бродейки цели дни по калните, неизмити улици на Петербург, Ксения понякога посещавала свои познати, обядвала с тях, беседвала, а след това тръгвала да странства. Къде тя прекарвала нощите, дълго време било неясно. От това се заинтересували не само жителите на Петербург, но и местната полиция, на която ходенето на блажената по нощите изглеждало даже подозрително. Решили да разберат къде прекарва нощите си тази странна жена и с какво се занимава. Оказало се, че Ксения, без значение на това, какъв сезон на годината е или от времето, ходела нощем в полето и в коленопреклонна молитва стояла до самия изгрев, ритмично извършвайки поклони в четирите посоки.

Друг път работници, строящи нова каменна църква на Смоленското гробище, започнали да забелязват, че някой носи на тавана на църквата цели планини кирпич. Дълго време те недоумявали откъде се взема този кирпич. Накрая решили да разузнаят, кой е този неуморен работник, който всяка вечер мъкне за тях кирпича. Оказало се, че този неуморен работник била рабинята Божия блажена Ксения.

За великите ѝ подвизи и търпение Господ още приживе прославил своята избраница. Рабиня Божия Ксения се сподобила с дара на прозрение в човешките сърца и на бъдещето. Тя предрекла кончината на императрица Елисавета Петровна и на младия император Иоан Антонович. На една жена, която си купувала коприва, прикрито предсказала кончината “Зелена е копривата, но скоро ще увехне”, а на една бедна девица – бъдеща женитба.

Веднъж тя казала на своята приятелка Параскева Антонова, онази същата, на която подарила дома си, че трябва веднага да отиде на смоленското гробище: “Ето, ти стоиш тук и чорапи плетеш, а не знаеш, че Бог ти е изпратил син!”.

Параскева в недоумение отишла на гробището и видяла тълпа народ. Оказало се, че един скипаж е прегазил бременна жена, която преди да почине, успяла да роди момченце. Параскева го взела със себе си и като не успяла да открие по никакъв начин бащата на детето, го осиновила. Момчето, възпитано от нея, я почитало като майка и се покрижило да бъде спокойна в старините си, а Параскева благодарила на блажната Ксения за великата радост.

Учейки хората на правда, блажена Ксения нерядко откривала и тайните на онези, които навещявала. Милостта Божия така осенявала Ксения, че даже и тези, които навещявала и с които сядала на трапезата, били щастливи и имали успех в делата си. И търговците, и снабдителите – всички се опитвали да услужат; особено благополучие придобивали тези, на които блажена Ксения сама давала нещо.

Блажена Ксения пребивавала в подвига на доброволното безумие 45 години, но дошъл краят и на нейното земно странстване. Около 1803 г., на 71 години тя заспала съня на праведница. Нейното тяло било погребано на смоленското гробище. И много знамения на Божията милост започнали да се извършват на нейния гроб. По молитвите на блажена Ксения Господ спасил една девица от ужасен брак с избягал затворник, представяйки се за убития от него полковник. По време на отслужване панихида на гроба, страдащи хора получавали изцеления, в семейства се възстановявал изгубеният мир, молещите за добра кариера я получавали. На гроба (на смоленското гробище) била издигната каменна кула, която и до днес е една от светините на Петербург, привличаща многочислени поклонници. Блажената е починала преди повече от два века, но извършваните по нейните молитви чудеса не секват и споменът за нея е жив в народната памет.

След дълголетно народно почитане, блажена Ксения Перебургска, заради Христа юродива, била причислена към лика на светиите през 1988 г. на поместен събор на Руската православна църква.

ЧУДЕСА ПО МОЛИТВИТЕ НА КСЕНИЯ ПЕТЕРБУРГСКА

Чудесно изцеление на тежко болна християнка, на име Ксения

В град Новоросийск през 1911 г. имало една тежко болна жена, която се казвала Ксения – тя се разболяла от рак на гърдата. Въпреки помощта на различни лекари, болестта бързо се развивала. Страданията се усилвали с всеки ден. Като не виждала спасение в медицината, болната помолила своята позната О.В.К. да напише на настоятеля на храма на смоленското гробище писмо и да го помоли да отслужи панихида на рабинята Божия Ксения и да спомене в молитвите си болящата Ксения, а след панихидата да

изпрати масло от кандилото, което горяло над гроба на Блажената.

Междувременно болестта се засилила, така че надежда за оздравяване, по думите на лекарите, нямало никаква. На всичко отгоре лекарите се отказали да облекчат тежките страдания. Болната лежала като предмет, не можела нито да говори, нито да мърда с ръка. Давали й само парченца лед в устата, като й повдигали главата с възглавницата. Така се стигнало до 21 юли, когато от параклиса на смоленското гробище било получено писмо с уведомлението, че панихидата на рабиня Божия Ксения е отслужена и са изпратени два флакона с елей и пръст от гроба на преподобната. Познатата на болната О.В.К. веднага предала пясъка и едно от флакончетата, а другото оставила за себе си, за лечение на болните си крака. Пръстът поставили под възглавницата, а с елея намазали болната гръд. Вечерта отново повторили натривката и болната си легнала. И, колко странно било, цяла вечер болната проспала удивително спокойно, което отдавна, отдавна не се било случвало. Сутринта, на 22 юли, болната помолила сама за флакончето с елей и вече сама, седейки в леглото, си намазала гърдите. Минали след това още 2-3 дни и пред очите на всички се извършило истинско чудо: болната станала от леглото, минала през спалнята, част от коридора и се спряла в трапезарията, чувствайки се още слаба. А на другия ден минала и през столовата, не усещайки никакви болки в гърдите.

Всички, които били виждали умиращата Ксения, никак не могли да разберат, от какво с нея се е случила тази промяна.

Съобщавайки за това, О. В. К. помолила от името на изцелената да се отслужи панихида за Блажената и също да й изпратят елей, икона и кръст от храма, в който е почитана.

(Тъй като днес св. Блажена Ксения е зачислена в лика на светиите, за нея вече панихиди не се извършват. В параклиса се отслужват молебени за здраве – за живите, а за починалите – панихиди)

СИЛАТА НА МАЙЧИНАТА МОЛИТВА

Нерехтската земеделка Фелицата Ивановна Трескина дълбоко почитала рабинята Божия Ксения и се обръщала към нея с молитва за помощ при всякакви нещастия. И нейната молитва не останала нечута.

Ето какво пише г-жа Трескина в своето писмо: Живея в Нерехт, Русия. Моите двама сина работят в държавни учреждения в един град на 40 километра, и двамата са семейни и живеят в различни квартири. През януари 1990 г. ми обещаха, че ще дойдат заедно да ме видят. Аз дълго и нетърпеливо ги чаках, а те не идваха. И ето – приближаваше денят, в който чествахме паметта на Божията рабиня Блажена Ксения. Сърцето ми сякаш предчувстваше някаква беда: аз мислех единствено за това, Бог да ме удостои само някога да отида на гроба на Ксения и там да се помоля! Но тъй като засега няха тази възможност, аз целия ден ходих просълзена, непрестанно молейки се на рабинята Божия Ксения за помощ за себе си и на децата си. Близките ми ме питаха какво ми е, защо плача, а аз нищо не им говорех, а сълзите се лееха от очите ми. Това продължи до 24 януари. Накрая аз не издържах, облякох си палтото и отидох на вечерня в църквата. След това се обърнах с молба към свещеника да отслужи панихида за рабинята Божия Ксения и на нея аз поплаках и се помолих. Малко поуспокоена се върнах вкъщи. Още не бях успяла да се съблека, и моите синове пристигнаха. Оказа се, че малкият ми син се е прострелял без да иска с пистолета на брат си.

Куршумът минал през меката част на лявата му ръка между големия пръст и показалеца, без да засегне никаква кост. Докторът казал, че е дребно нараняване и след няколко дни ръката ще бъде съвършено здрава.

Какво съм почувствала по време на разказа на сина си – споделя Фелица Трескина – не мога да изразя с думи: разбрах само колко е силна майчината молитва и колко са отзывчиви Божиите угодници на тази молитва. Дивен е Бог чрез своите светии!

И на децата и на внуците строго завещавам да почитат паметта на Божиата рабиня Ксения и да не я забравят в нужда".

През 1997 г. на Татяна (гр. Упеч) откриват тумор. Предстояла операция, тъй като болестта прогресирала. От вярващи хора тя узнала за великата молитвеница за нас, грешните – св. блажена Ксения Петербургска. Татяна започнала да чете редовно акатиста на угодницата Божия. През юни 1997 г. успяла да отиде в Петербург и да се поклони на св. Ксениюша. Татяна поръчала молебен. Взела пръст и елей от параклиса и се върнала вкъщи. На контролния преглед през есента докторът не установил никакъв тумор, снел я от отчет и на картончето написал “оздравяла”. Татяна изпратила писмо с молба, да се отслужи благодарствен молебен.

Майка ни два месеца беше много тежко болна, лежеше в леглото. Когато получихме елей от параклиса, помазахме челото ѝ, слава Богу, по молитвите на св. Ксения, стана по-добре, тя се повдигна в леглото и сега вече работи. А докторите се бяха отказали – не вярваха в нейното оздравяване.

ПО МОЛИТВИТЕ НА СВЕТА БЛАЖЕНА КСЕНИЯ БОГ ДА БЛАГОСЛОВИ
ВСИЧКИ! АМИН!